

Николай Райнов
Змейова булка

Едно момче поискало за жена една мома, голяма хубавица. Тя му отговорила, че и да се ожени за нея, няма да бъде щастлив, защото змей се бил заканил да я отвлече. Момчето казало, че това не е пречка, стига тя след сватбата да не излиза във от къщи.

Венчали се. Момъкът се стегнал на работа. В скоро време забогатял. Накупил земя и добитък, довел ратаи. Жена му само шетала, готвела, шиела и от прага навън не излизала. След година им се родило момченце, хубаво и пъргаво.

Изминали десет години и жената си помислила, че змеят я е забравил, та няма вече да я дири. Един ден казала на мъжа си, че иска да се разходи по полето, за да види нивите и работниците. Мъжът се съгласил. Тя изпекла хляб, наготвила и отишла с мъжа си и момченцето на гюлето.

Слугите се много зачудили, като видели господарката си. Насядали да обядват. Господарката също седнала и весело се разговаряла с ратаите. Изведнъж се задал тъмен облак. Загърмяло, едри капки дъжд прокапали. Докато се наканят слугите да раздигат трапезата, черният облак ги покрил и след малко отминал. Но в каква почуда изпаднали, като видели, че господарката я няма. Тя се изгубила в облака. Съпругът разбрал, че змеят е отнесъл жена му, но никому нищо не казал.

Когато момчето станало на осемнадесет години, то попитало баща си: „Тате, къде е майка ми? Помня, че имах майка, но се изгуби на дивата.“ Бащата разправил на сина си, че тя е грабната от змея и се не знае къде е.

– Като е така, аз ще вървя да търся майка си.

Бащата го изпратил, като му пожелал сполука и щастливо завръщане.

Тръгнало момчето да търси майка си. Вървяло, вървяло, излязло на едно широко поле. Там имало много овце и овчари. Момчето попитало: „Чи са тези овце?“ Овчарите му отговорили, че са на змея; то ги помолило да го вземат да им помага в работата. Овчарите имали нужда от човек, но се боели да не би змеят да изяде момчето. То им казало, че ще се крие, когато дохожда змеят. Овчарите се съгласили и то останало при тях. Работело, помагало им. При овчарите идвала всеки ден една жена да взема мляко за змея.

– Коя е тази жена? – попитало то.

– Тази е жената на змея – казали му те.

Момчето разбрало, че тя ще да е майка му. На другия ден взело едно ведро и отишло на чешмата да го мие. Майка му минала край

чешмата с млякото. То я спряло и заговорило. След няколко думи се разбрали.

– Мамо, аз ида да те избавя от този змей.

– Не можеш, сине мой. Змейт е много силен, с него не можеш ни да се бориш, ни да се биеш. Па и той никога няма да умре, защото е с две сърца и душата му не е у него.

– А къде е?

При второто му сърце, което е у един арапин, а той е в една далечна планина. На планината има една локва, в локвата – арапин, в арапина – свиня, в нея – заек, в заека – гълъб, а в него едно шишенце. В това шишенце е второто сърце на змея и душата му. Сърцето е голямо колко просено зрънце. За да умре змейт, трябва да се извади шишенцето и да се счупи.

– Бъди спокойна, мамо – казало момчето. – Аз ще намеря това шишенце!

Момчето тръгнало.

Вървяло, вървяло, стигнало в един град. Мръкнало се, па и дъжд завалял; то се сгушило под стряхата на една голяма къща и изморено от дългия път, заспало дълбок сън. Тази къща била царски дворец. В това време царят бил намислил да жени дъщеря си и решил да вземе за зет тогова, когото пръв намерят близо до двореца. Съгледали заспалото момче. Взели го на ръце, занесли го в двореца и го сложили на царско легло.

На заранта царят и царската дъщеря дошли при него, разпитали го и му съобщили решението си. Момчето поблагодарило и се съгласило, но помолило да се не бърза със сватбата, защото имало да върши една опасна работа. На другия ден станало рано и запитало на кой връх живее арапинът. Слугите му посочили върха, който се виждал от двореца. На третия ден момчето станало още по-рано, вързало си пояса за прозореца и от никого незабелязано, се спуснало долу. Бързо се отправило към върха, стигнало до локвата и я обиколило три пъти, като търсело арапина. На третия път извикало: „Де си, черни арапино? Що се криеш, страхливецо? Излез да се поборим, та да видим кой от нас е юнак над юнаци!“ Арапинът излязъл и се почнала страшна борба. Борили се до вечерта: ни този пада, ни онзи!

– Ах – извикал арапинът, – да знае змейт да изпие едно ведро мляко за мене, бих те заровил девет педи в земята!

– Да е тука царската дъщеря – отговорило момчето – да ме погледне отдалече, бих те закопал девет метра в земята!

След това се разделили, Арапинът си влязъл в локвата, а момчето си отишло в двореца. Царската дъщеря го разпитвала къде е ходило, но то нищо не казало. Царят заповядал да накажат стражите, че не са видели къде е ходил зет му. На другата сутрин момчето пак по същия начин слязло през прозореца и отишло при локвата. Щом извикало: „Излез, арапино!“ – арапинът излязъл и борбата пак започнала – още по-страшна, чак до вечерта.

– Ах, да знае змеят – рекъл наново арапинът – да изпие две ведра мляко за мене, ще те заровя девет педи в земята!

– Ах, да е тука царската дъщеря – отговорило момчето – да ме погледне, ще те заровя девет метра в земята!

Пак се пуснали. Но наблизко се бил скрил той ден един царски слуга, който още от сутринта проследил момчето. Той чул и видял всичко. Скрилом се завърнал подир момчето в двореца, па разправил на царя каквото видял и чул. Царят заповядал тайно от зетя си да се приготвят за път всичките му ловци и птицеловци и царската дъщеря. На следната сутрин момчето пак отишло при локвата, обиколило Я три пъти и извикало арапина. Ловците и царската дъщеря се били вече скрили наблизко и видели как арапинът излиза и как се почва борбата. И тоя път борбата продължила цял ден. Когато слънцето взело да залязва, арапинът извикал:

– Ах, да знае сега змеят да изпие три ведра мляко за мене, ще те заровя девет педи в земята!

– Ах, да е тука царската дъщеря, само веднъж да ме погледне, ще те заровя девет метра в земята! – отговорило момчето.

Царската дъщеря излязла изведнъж пред момчето и го погледнала, па се скрила отново. Момчето усетило страшна сила. То тръгнало арапина на земята толкова буйно, че коремът му се пукнал и от него излязла една свиня, която се спуснала да бяга. Царските ловци убили свинята, момчето й разпратило корема, детето изскокнал заек. Кучетата разкъсали заека, а от него изхвъркнал сив гълъб. Птицеловците се спуснали, уловили го и го подали на момчето. То разпратило гълъба и в коремчето му намерило шишенце. В това шишенце било сърцето и душата на змея. Взели шишенцето и всички се завърнали в двореца. На другия ден момчето се венчало за царската дъщеря и след като поседяло една неделя, казало, че работата му още не е свършена. Царят го изпратил на път.

То намерило майка си при чешмата. Тя носела мляко, но не във ведро, а в шише.

– Защо носиш толкова малко мляко? – попитало я то. – Нали змеят

пиеше много?

– Змеят е болен – отговорила тя, – та не може да пие като по-напред.

Тогавато извадило шишенцето и й казало:

– Сега вече аз държа душата на змея. Ти си свободна, мамо! Тя заплакала от радост, ала пак се бояла да заведе сина си при змея.

– Не бой се – казал той и тръгнал с нея.

Когато отишли, змеят лежал и не можел да се мръдне от мястото си.

– Искаш ли да оздравееш? – попитало го момчето.

– Ах, как да не искам? – отговорил той.

– Аз ти нося цяр!

И показало шишенцето.

– Моля ти се, моля ти се – завикал змеят, – дай по-скоро да го помириша!

Но момчето ударило силно шишенцето в мраморната плоча. То се пръснало, змейовото сърце се пукнало и змеят умрял. Дворецът с богатствата, овцете с овчарите и всички змейови гори и полета останали на момчето. То пратило известие на баща си да дойде, па му подарило змейовия дворец с многото му имоти.

КРАЙ

© Николай Райнов

Сканиране, разпознаване и редакция: unicode, 2008

Публикация:

Николай Райнов. Приказки от цял свят

Второ издание

Съставителство и редакция: Богомил Райнов

Литературна група V. Тематичен номер 2587

Редактор на издателството ЛИЛИЯ ИЛИЕВА

Художник ЛЮБЕН ЗИДАРОВ

Художник-редактор ВАСИЛ ЙОНЧЕВ

Макет и технически редактор ТОМА СТАНКУЛОВ

Коректор НАТАЛИЯ КАЦАРОВА

Дадена за набор 18. III. 1972 г. Подписана за печат 30. IX. 1972 г. Излязла от печат 20.

XII. 1974 г. Формат 58×84/18 Печатни коли 44,50. Издателски коли 36,93. Тираж

50,125. Цена 3,60 лв.

Издателство „Народна култура“ – София, 1974

ДПК „Димитър Благоев“ – София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4852>]